

NEW YORK TIMES BESTSELLER

Všechno, nebo nic

AFÉRA BLACKSTONE – ČÁST DRUHÁ

Jak bych ji mohl nechat jít?
To je jednoduše nemožné...

RAINE MILLER

2. kapitola

Brynne odešla před dvěma dny a život stojí za hovno. Dokázal jsem se pohybovat, pracovat, ale necítil jsem se dobře. Jak dlouho to takhle vydržím? Mám jí zavolat? Jakmile jsem o své současné situaci začal přemýšlet, pocítil jsem v mysli naprostou hrůzu, takže jsem s tím rychle přestal. Nechal jsem to být. Prázdnota v mém nitru křičela, abych něco udělal, ale já se domníval, že je příliš brzy, abych za Brynne zašel. Potřebovala čas. Už jednou jsem chyboval, když jsem na ni tlačil. *A choval jsem se jako sobecký parchant.*

Zaparkoval jsem na ulici poblíž domu, ve kterém jsem vyrůstal. Spatřil jsem dokonale upravený trávník, vysokou bránu a keře zastřížené tak, jak jsem si je pamatoval. Táta odsud nikdy neodejde. Neopustí dům, kde žil s mou matkou. Můj otec dá-

vá označení *tvrdohlavý staroch* zcela nový význam. Asi tady i zemře.

Vzal jsem ze sedadla studené pivo a prošel brankou. Do cesty mi vběhl černý kocour. Sedl si a čekal. Nevypadal jako mládě, ale dospělý také ještě nebyl. Nejspíš kocour v pubertě. Usadil se přímo přede dveřmi, natočil hlavu a pozoroval mě. Mrkal na mě jasně zelenýma očima, jako by se mi snažil naznačit, že mám pohnout tím svým zadkem a pustit ho domů. Kdy si k čertu táta pořídil kocoura?

Zazvonil jsem na zvonek, otevřel dveře a strčil hlavu dovnitř. „Tati?“ Kocour se protáhl škvírou rychleji než světlo a já zůstal stát s otevřenou pusou. „Ty máš kocoura?“ zavolal jsem směrem ke kuchyni. Položil jsem pivo do ledničky a padl na gauč.

Namířil jsem ovladač a zapnul televizi. Zrovna dávali mistrovství Evropy. *Naprosto dokonalé*. Mohl bych se celé hodiny dívat na fotbal, vypít čtyři ze šesti piv a třeba bych alespoň na chvíli zapomněl na svou holku. *Nebo bych se mohl vyplatkat tátovi na rameni*.

Opřel jsem si hlavu a zavřel oči. Do klína mi vlezlo něco hebkého a chlupatého. Kocour se vrátil.

„Vidím, že s Mourkem už ses seznámil,“ ozval se otcův hlas.

„Proč sis pořídil kocoura?“ Nemohl jsem se dočkat odpovědi. Nikdy jsme kočky neměli.

Táta si odfrkl a posadil se na židli. „Nepořídil. To on si pořídil mě.“

„To si umím představit,“ hladil jsem Mourka po štíhlém těle, „vběhl dovnitř, jakmile jsem otevřel dveře. Jako by mu ten dům patřil.“

„Sousedka mě požádala, jestli bych jí ho občas nenakrmil, zatímco se bude starat o nemocnou matku. Nakonec se k ní musela přestěhovat a kocour už u mě tak nějak zůstal. Myslím, že si docela rozumíme.“

„Se sousedkou nebo s kocourem?“

Můj otec po mně šlehl pohledem. Přimhouřil oči. Jonathan Blackstone byl od přírody vnímavý. Odjakživa. Nikdy jsem před ním nic neutajil. Poznám, když jsem přišel domů opilý a když jsem kouřil. Nebo když jsem jako malý kluk něco provedl. Nejspíš to bylo tím, že byl po většinu času naším jediným rodičem. Vždycky měl na mě i na mou sestru Hannah dost času, a to i ve chvíli, kdy naše matka zemřela. Tátovy smysly se potom ještě zостřily a dokázal vyčenichat problémy lépe než ohař. Ani dnes tomu nebylo jinak.

„Co se ti přihodilo, synu?“

Brynne se mi přihodila.

„To je to na mně tak vidět?“ Kocour se mi zavrátil v klíně.

„Znám své děti a všimnu si, když se něco děje.“ Otec na okamžik opustil místnost, a když se vrátil, nesl dvě piva. Jedno mi podal. „Mexické pivo?“ tázavě povytáhl obočí a já přemýšlel, jestli vypadám stejně, když dělám tohle gesto. Brynne už mi to párkrát naznačila.

„Jo, chutná mi ta citrónová příchut.“ Napil jsem se a pohladil svého nového ebenového přítele. „Jde

o holku. Brynne. Setkal jsem se s ní, zamiloval jsem se do ní a ona mě teď opustila.“ Stručně a jednoduše. Co jiného bych měl svému otci říct? Tohle byly ty nejdůležitější informace, vlastně možná to jediné, co jsem dokázal vymyslet. Toužil jsem po ní a ona mě opustila.

„Aha, teď už to dává smysl.“ Otec se na okamžik odmlčel, jako by chtěl dát prostor tomu, aby se vše usadilo. Má zpověď ho určitě překvapila. „Chlapče, vím, že se budu opakovat, ale jsi hezounek po své matce, budiž jí země lehká. Jediné, co máš po mně, je jméno, a možná svaly. Díky ní vypadáš jako Adonis, takže jsi to měl se ženami snadné.“

„Nikdy jsem se za ženami nehonil, tati.“

„Nic takového jsem neřekl. Snažil jsem se ti naznačit, že ses ani honit nemusel. Odjakživa za tebou samy běhaly.“ Zavrtěl při té vzpomínce hlavou. „Bože, ženy po tobě naprosto šílely. Byl jsem si jistý, že tě některá velmi brzy uloví a udělá ze mě dědečka.“ Pohlédl mi do tváře a já pochopil, že takové starosti ho připravily o víc času, než chtěl. „Ale ty jsi nikdy...“ otec se odmlčel a jeho oči posmutněly. Po škole jsem se přihlásil do armády a odešel z domova. *A málem jsem se nevrátil...*

Táta mě poplácal po koleni a lokl si piva.

„Nikdy jsem po nikom netoužil jako po ní.“ Zavřel jsem ústa a upřel svou pozornost na pivo. Hráč v televizi střelil gól. Přinutil jsem se podívat a pořád jsem hladil kocoura.

Otec byl chvíli trpělivý, ale pak se zeptal. „Co jsi jí provedl, že tě opustila?“

Už jen ta samotná otázka mě zabořila. „Lhal jsem jí. Chtěl jsem to napravit, ale ona se dozvěděla pravdu dřív, než jsem to stihl.“ Opatrně jsem odložil kocoura z klína a došel do kuchyně pro další pivo. Přinesl jsem rovnou dvě.

„Proč jsi jí lhal, synu?“

Podíval jsem se otci do tmavých očí a řekl jsem něco, co jsem nikdy předtím nevyslovil. Nikdy předtím to totiž nebyla pravda. „Protože ji miluju. Miluju ji a nechtěl jsem jí ublížit tím, že bych jí připomněl bolestivou část jejího života.“

„Takže ses do ní zamiloval,“ pokýval vědoucně hlavou a pohlédl na mě. „No, vykazuješ všechny symptomy. Mělo mě to napadnout, když ses tu objevil. Vypadáš, jako bys nocoval pod mostem.“

„Opustila mě, tati,“ otevřel jsem si třetí pivo a znovu si posadil kocoura na klín.

„To už jsi říkal,“ okomentoval otec suše, jako bych vůbec nebyl jeho syn, ale někdo cizí. „Proč jsi lhal ženě, kterou miluješ, Ethane? Měl jsi k ní být upřímný.“

Nikomu jinému než svému otci – a možná ještě sestře – kterému jsem bezmezně věřil, bych to neřekl. Nadechl jsem se a spustil:

„Před několika lety jsem se v Las Vegas setkal s Brynniným otcem, Tomem Bennettem. Hrávali jsme spolu poker. Byl dobrý, ale ne tak jako já. Stali se z nás přátelé. Nedávno mne kontaktoval s prosbou o pomoc. Nechtělo se mi do toho, měl jsem, a pořád mám, práce až nad hlavu. Vůbec jsem netoužil zajišťovat ochranu americké student-

ce, která si při škole vydělává jako modelka. Veškerý můj čas pohlcují přípravy na bezpečný průběh té zatracené olympiády!“

Kocour sebou trhl. Otec jen povytáhl obočí a poposedl si na židli. „Ale nakonec jsi souhlasil,“ odtušil.

„Jo. Poslal mi e-mailem její fotografii a já ji ze zvědavosti otevřel. Brynne se živí jako modelka a je tak... krásná.“ Uvědomil jsem si, jak moc toužím po tom, abych měl konečně doma její portrét. Ale podmínkou koupě bylo, že zůstane v galerii paní Andersenové po dobu šesti měsíců.

Otec na mě trpělivě hleděl a čekal.

„Navštívil jsem výstavu v galerii a koupil jsem si její portrét. Líbil se mi hned na první pohled. Jako bych byl hipísácký básník, nebo co. Když jsem ji spatřil naživo, rozhodl jsem se, že se postarám, aby jí nikdo neublížil.“ Zavrtěl jsem hlavou. „Co se mi to sakra stalo, tati?“

„Tvá matka milovala čtení básní, například Keatse, Shelleyho, Byrona.“ Otec se nepatrně pousmál. „To se někdy stává. Najdeš bytost, která je pro tebe stvořena, a už to je. Muži se zamilovávají do žen od samého počátku věků, synu. Stačí si jen počkat na tu pravou.“ Otec usrkl pivo. „Proč... Brynne potřebuje zajistit ochranu?“

„Kvůli smrti jednoho kongresmana ze Států, který zahynul při letecké havárii. Má ho nahradit jistý senátor Oakley z Kalifornie. A ten senátor má syna, Lance Oakleyho, který s Brynne kdysi chodil. Měli nějaký problém... a existuje nahrávka je-

jich sexu.“ Odmlčel jsem se a přemýšlel, jak hrozně to asi mému otci zní. „Byla velmi mladá, čerstvých sedmnáct, a ta zrada jí velmi ublížila. Oakley se zachoval jako hajzl. Brynne stále navštěvuje terapeutku...“ Zajímalo mě, jak můj otec tohle všechno přijme. Než jsem zmínil poslední část příběhu, lokl jsem si piva. „Mladého Oakleyho odveleli do Iráku a Brynne začala studovat na univerzitě v Londýně. Věnuje se restaurování obrazů a je skutečně šikovná.“

Otec mě překvapil, protože nekomentoval nic z toho, co jsem mu řekl. Jen dodal: „Předpokládám, že senátor nechce, aby se informace o jeho nezvedeném synkovi dostaly na veřejnost.“ Vypadal našťvaně. Můj otec nenáviděl politiky, bez ohledu na to, z jaké byli země.

„Přesně, nechce to ani senátor, ani ta politická strana, za niž kandiduje. Kvůli tomuhle by mohli prohrát volby.“

„Co protistrana? Budou se tu špínu snažit vyhrabat stejně intenzivně, jako se ji Oakleyho lidé snaží ukrýt,“ poznamenal.

Zavrtěl jsem hlavou. „Proč se mnou nepracuješ, tati? Šlo by ti to. Vidíš věci v širších souvislostech. Takových by se mi v agentuře hodilo alespoň deset,“ přiznal jsem trpce.

„Pche, rád ti pomůžu, když je to v mých silách, ale za peníze nic takového dělat nebudu.“

„Jo, to mi neříkáš poprvé,“ odušil jsem a zvedl ruku. Už před lety jsem se otce pokoušel přesvědčit, aby pro mě pracoval, a poslední dobou jsme

o tom spíše vtipkovali. Nikdy by si za takovou práci peníze nevzal – tvrdohlavec jeden.

„Stalo se něco, kvůli čemu Brynnin otec usoudil, že jeho dcera potřebuje ochranku? Nebo jde jen o záchvat paniky? Proč tě její otec oslovil?“

„S tím senátorovým synem jsou očividně pořád problémy. Přijel domů na dovolenou a jeden z jeho kamarádů v té době zemřel při rvačce v baru. Humbuk, který politici nenávidí. Lidé pak mají tendence kopat hodně hluboko a hledat věci, které by měly zůstat skryty. Mohla to být jen náhoda, ale Brynnin otec zjistil, že ten mrtvý věděl o tom videu, a zbystřil pozornost. Sám řekl, že když lidé, co o tom videu vědí, začnou umírat, pak jeho dcera potřebuje ochranku.“ Pokrčil jsem rameny. „Tak mě požádal, abych mu pomohl. Původně jsem odmítl a nabídl jsem mu, že případ postoupím jiné agentuře. A on mi v dalším e-mailu poslal Brynninu fotku.“

„A jakmile jsi ji spatřil, už jsi mu nedokázal říct ne,“ prohlásil otec. Ulevilo se mi. Věděl jsem, že pochopí, co k Brynne cítím.

„Ne, nedokázal,“ zavrtěl jsem hlavou. „Naprostě mě uchvátila. Vyrázil jsem na výstavu v galerii a koupil jsem si její portrét. A jakmile vešla do místnosti, nedokázal jsem ji spustit z očí, tati. Chtěla jít v noci pěšky na metro, tak jsem se jí představil a přiměl jsem ji, aby se nechala odvézt domů. Pak jsem na ni zkusil zapomenout. Opravdu jsem se snažil...“

Můj otec se znovu usmál. „Odkáživa jsi měl ochranné sklony, chlapče.“

„Díky tomu jsem získal nejen práci navíc, ale i Brynne. Chci s ní být...“ Zahleděl jsem se na svého otce, který tiše seděl a poslouchal. Byl stále fit, i přesto, že mu táhlo na čtyřiašedesát. Věděl jsem, že mě pochopí. Nemusel jsem mu nic vysvětlovat o své motivaci, což mi přinášelo úlevu.

„Ale ta dívka zjistila, že si tě její otec najal, abys ji chránil?“

„Ano. Když byla u mě v kanceláři, zaslechla vzkaz na záznamníku. Její otec zuřil, když zjistil, že se vídáme, a pěkně od plic mi za to vynadal.“ Došlo mi, že bych měl tátovi říct všechno.

„Umím si představit, jak zraněná a ublížená se cítila, když zjistila, že víš o její minulosti se senátorským synem, nebo kým, a že jsi jí nic neřekl.“ Otec zavrtěl hlavou. „Co sis myslel? Měl bys jí říct i o smrti toho kluka a o tom, co jí možná hrozí. A že ji miluješ. A že ji máš i nadále v úmyslu udržet v bezpečí. Ženy potřebují pravdu, synu. Pokud si chceš znovu získat její důvěru, budeš jí muset říct všechno.“

„Řekl jsem jí to.“ Zhluboka jsem si povzdechl a zaklonil jsem hlavu. Opřel jsem si ji o gauč a hleděl do stropu. Mourek se protáhl a znovu se mi uvelebil v klíně.

„No tak to zkus ještě jednou. Začni s pravdou a pokračuj v tom. Buď to přijme, nebo ne. Ale nevzdávej to. Musíš to zkusit.“

Vytáhl jsem telefon a ukázal jsem otci fotografii Brynne hledící na obraz. Otec si jej prohlížel

a usmíval se. Uvědomil jsem si, že vzpomíná na mou matku. Za okamžik mi podal telefon zpět.

„Je to nádherná dívka, Ethane. Doufám, že se jednoho dne setkáme.“ Otec se mi podíval zpřima do očí a bez soucitu, zato s brutální upřímností mi řekl: „Musíš následovat své srdce, synu... To za tebe nikdo neudělá.“

Odešel jsem od otce pozdě odpoledne, dojel jsem domů a tři hodiny jsem strávil v tělocvičně. Skončil jsem až ve chvíli, kdy jsem si připadal jako hora rozbolavělých svalů smrdících potem. Vlezl jsem si do vany s bublinkami. Nádhera. Zapálil jsem si cigaretu. Teď kouřím docela hodně. Víím, že to není zdravé a že bych s tím měl přestat. Ale kurva, když to nutkání je tak silné. Když jsem byl s Brynne, cítil jsem klid, takže mi cigarety nechyběly, ale teď, když mě opustila, jsem se stal na cigaretách závislý stejně jako sériový vrah, o kterém jsme mluvili při našem prvním setkání, na svých obětech.

Vložil jsem si do úst Djarumku a pozoroval bublinky ve vaně.

Brynne horké koupele milovala. Ve svém bytě neměla vanu a kdysi mi řekla, jak jí to chybí. Já miloval pomyšlení na to, že leží nahá v mé vaně. *Nahá*. Strávil jsem hodiny vzpomínáním na její nahé tělo, i když jsem věděl, že bych to dělat neměl. Uvědomil jsem si, že tím to mezi námi vše začalo. *Nahá*. Fotografie, kterou mi Tom Bennett poslal, byla stejná jako ta, kterou jsem si koupil na výstavě. Z pragmatického pohledu šlo jen o sni-

mek překrásného nahého těla, jenž by ocenil každý, ať muž či žena. Ale když jsem si dal dohromady vše, co mi Tom Bennett řekl, se zranitelností, půvabem a krásou, které čišely z toho obrazu, začala mě myšlenka, že by té dívce hrozilo nebezpečí nebo že by jí chtěl někdo záměrně ublížit, přivádět k šílenství. Proto jsem vyšel na ulici a vlákal ji do bezpečí svého auta. Prostě jsem od ní nedokázal odejít. Mé svědomí by to zničilo. A jakmile jsme se setkali, mou myslí vířila jedna představa za druhou. Jediné, co jsem měl neustále před očima, byla... *její nahota*.

Voda ve vaně začala po hodině chladnout a do mě se dala zima. Vylezl jsem, oblékl se a vyrazil hledat knihu. *Fanny Brownové dopisy a verše*.

Vzpomněl jsem si na ni, když otec řekl, že má matka měla ráda známé básníky. Věděl jsem, že Brynne miluje Keatse. Knihu jsem objevil na pohovce, kde si ji evidentně četla. Zeptal jsem se na ni. Brynne přiznala, že se jí líbí, a chtěla vědět, proč mám takovou knihu vůbec doma. Odpověděl jsem jí, že mi táta vždycky dával knihy, které lidi zapomněli v jeho taxíku. Nerad je vyhazoval, takže když našel něco slušného, přinesl to domů. Jakmile jsem si koupil byt, vytáhl několik krabic plných knih a naplnil s nimi police. Muselo jich být opravdu hodně. Upřímně, nikdy jsem od Keatse nic nečetl, a tak jsem to Brynne i řekl.

Teď jsem knihu otevřel a přečetl pár řádků.

Zjistil jsem, že Keats má zvláštní způsob práce se slovy. Na muže, který zemřel v pětadvaceti, by-

lo v dopisech přítelkyni až neskutečně mnoho emocí. Keats psal ty dopisy, když byli od sebe odloučeni, a já nyní cítím jeho bolest jako svou vlastní. Protože *byla* má vlastní.

Rozhodl jsem se, že napíšu Brynne dopis. Na papír a perem. V kanceláři jsem našel hezký hedvábný papír a přinesl jsem si tu knihu. Když jsem procházel kolem akvária, všiml jsem si, že na mě Simba mává ploutvemi. Jako vždy čekal na nějakou dobrotu. Líbí se mi pozorovat zvířata při jídle, takže jsem Simbovi hodil do akvária žrádlo a pozoroval jsem, jak ho polyká.

„Tebe má ráda, Simbo. Možná, že kdybych jí řekl, že se ti stýská a že už tě nekrmím, vrátila by se zpět.“ Takže teď si povídám s rybou. Jak jsem sakra klesl takhle hluboko? Ignoroval jsem touhu po cigaretě, umyl jsem si ruce, posadil se a začal psát.

Brynne,

„Ani si neuvědomuji, že je mi v duši tak svěže; jaká by to byla rozkoš zde žít a dýchat a volný jako jelen toulat se po těch krásných březích, kdyby vzpomínka na Vás mne tak netížila! Sama sebe se ptejte, má lásko, nejste-li příliš krutá, když jste mne tak zapředla a spoutala mou volnost.

...Poznal jsem, že všechny mé myšlenky, mé nejosudnější dny a noci nadobro mne nevyhlídily z lásky ke kráse, ba naopak tak mne utvrdily, že jsem nešťasten, že nejsi se mnou. Nedovedl bych si představit počátku takové lásky, jakou k Tobě chovám, leda jako krásu.“ Červenec 1819*)

Vím, že poznáš Keatsova slova. Začal jsem číst knihu, kterou máš ráda. Dalo by se říct, že teď mám pochopení pro to, co se ten muž snažil dát najevo slečně Brownové. Že uchvátila jeho srdce.

Stejně jako ty jsi uchvátila to mé, Brynne.

Chybíš mi. Myšlenky na tebe mě nikdy neopustí, a svým způsobem mě uklidňuje, že ti to můžu znovu napsat a doufat, že mi uvěříš. Můžu se jen pokusit ti vysvětlit, co k tobě cítím.

Velmi se ti omlouvám, že jsem si nechal pro sebe to, že vím o tvé minulosti, že znám tvé tajemství. Ale chci, abys něco věděla, protože je to naprostá pravda. Neměl jsem v úmyslu tu práci přijmout. Měl jsem v plánu doporučit tvému otci jinou agenturu, která by se mohla postarat o tvé bezpečí. Nechtěl jsem tu práci vzít, dokud jsem tě nepotkal. Tu noc, kdy jsem tě oslovil na ulici, jsem ti chtěl vysvětlit, že si mě tvůj otec chce najmout jako ochranku, ale to, jak ses na mě podívala, Brynne... Cítil jsem s tebou... spojení. Ozubená kolečka uvnitř mě se pohnula a zacvakla na ta správná místa. Chybějící kousek z celé skládačky? Nevím, co to bylo, ale vím, že se to stalo tu noc, kdy jsme se potkali. Chtěl jsem si tě držet od těla a nechat tě vklouznout zpět do tvého života, ale nedokázal jsem to. Od prvního okamžiku, co jsem tě spatřil na fotografii, jsi mě přitahovala. Musel jsem tě poznat blíž. A pak už jsem chtěl být s tebou. Toužil jsem tě přimět, aby ses na mě dívala a viděla, co jsem doopravdy zač. Nyní vím, jaké to je být zamilovaný. Jsem zamilovaný do nádherné americké dívky. Do tebe, Brynne.

Častokrát jsem ti chtěl říct, jak jsem se ocitl tu noc v galerii. Pokaždé jsem si to rozmyslel, protože jsem se bál, že ti ublížím. Viděl jsem tvé zděšení, když ses probudila z noční můry. Můžu jen hádat proč, ale udělal bych cokoli, abych tě ochránil před strachem a bolestí. Věděl jsem, že když ti povím, že si tvůj otec najal ochranku, která tě má hlídat před vlivnými politickými nepřáteli, budeš se zatraceně bát. Děsí to zatraceně i mě, když pomyslím na to, že se ti někdo snaží ublížit, emočně nebo jinak. Vím, že jsi mi dala padáka, ale stejně chci, abys mi kdykoli zavolala, pokud budeš mít pocit, že se něco stalo nebo tě někdo vyděsil. Okamžitě za tebou vyrazím. Tohle myslím smrtelně vážně. Zavolej mi.

Jsi jedinečná osoba, Brynne. S tebou cítím spoustu věcí – emoce, myšlenky, sny. Vzájemné hluboké porozumění mě přivedlo tam, kde jsem si myslel, že se nikdy s žádnou dívkou neocitnu. Ale také mám své demony. Bojím se jim čelit bez tebe. Většinu času nevím, co dělám, ale opravdu vím, jak se cítím. A i pokud mě nenávidíš za to, co jsem udělal, já tě pořád miluju. I když mě nechceš vidět, pořád tě miluju. Pořád tě miluju, protože jsi moje. Moje, Brynne. Jsi v mém srdci a nikdo mi tě odtamtud nedokáže vyrvat. Dokonce ani ty sama.

E

---

*) Poznámka překl.: John Keats: Fanny Brownové dopisy a verše. Praha: Václav Paura, 1933. Překlad: Albert Vyskočil

Trvalo týden, než jsem jí ten dopis poslal. Nejdelší zkurvený týden mého života.

Vlastně to nebyla tak docela pravda, ale vykoupil jsem tolik Djarumek, že kdybych v tom ještě chvíli pokračoval, nejspíš bych zbankrotoval nebo dostal rakovinu. Koupil jsem fialové květiny a poslal je spolu s dopisem. Protože byla neděle odpoledne, požádal jsem květinářku, aby je doručila v pondělí. Nechal jsem jí je poslat do práce, namísto do bytu. Věděl jsem, že jí většinu času zabírá škola, a chtěl jsem počkat, dokud nesloží závěrečnou zkoušku.

Já a Brynne jsme spolu ještě neskončili. Tuhle mantru jsem si opakoval den za dnem, protože to byla jediná možnost, kterou jsem hodlal akceptovat.

3. kapitola

Přimějí vás věřit věcem, které nejsou pravdivé. Říkají vám je tak často, že je přijmete jako pravdu a zapomenete, že jsou lež. Trpíte kvůli tomu, jako by to byla pravda. Nejefektivnější mučení není fyzické, ale psychické. Mysl si dokáže vykreslit hrůzy mnohem děsivější, než je vaše tělo schopno fyzicky unést, ale stejně tak mysl utlumí vnímání fyzického utrpení, když bolest přesáhne hranici snesitelnosti.

Nervová zakončení na zádech páčila, jako by mi na ně někdo nalil kyselinu. Náhlá bolest mi doslova sebrala dech. Přemýšlel jsem, za jak dlouho omdlím a jestli se znovu probudím v tomto životě. Pochyboval jsem, že se dokážu posunout byt jen o pár metrů. Kvůli krvi v očích a ranám do hlavy jsem stěží viděl. Zemřu tady, v téhle díře, a nejspíš

už to nebude dlouho trvat. Vlastně doufám, že si pro mě smrt přijde brzy. A doufám, že mě v tomto stavu neuvidí můj otec a Hannah. Že nikdy nezjistí, jak jsem zemřel. Modlil jsem se, aby mou popravu nenatáčeli na video. Bože, prosím, jen žádné video...

Sázka do loterie. Když přepadli náš tým, neměl jsem štěstí. Zasekla se mi zbraň – žádné štěstí. Snažil jsem se uniknout ze zajetí, chytili mě a nezabili – zase žádné štěstí. Ti zkurvysynové se poučili od Rusů. Rozhodli se brát zajatce ze západu. A speciální jednotky pro ně byly hotovým pokladem. Co se mé země týkalo, byl jsem naprosto postradatelný. Sázka do loterie. Oběť za lepší svět, za demokracii, za svobodnou vůli.

Zatracená svobodná vůle. Nic takového nemám.

Můj mučitel měl toho dne povídavou náladu. Za celou dobu nezavřel hubu. Přál jsem si, aby na okamžik ztichl. Nevědí, kde je... Nedokážou ji najít. Ani neznají její jméno. Pořád jsem si tahle slova opakoval, protože to bylo jediné, co jsem mohl dělat.

První rána do tváře mě zčásti probudila. Ta druhá mě probrala úplně.

„Budeš se dívat, až ji budeme šukat. Uslyšíš, jak křičí, jako děvka, kterou bezpochyby je. Americká děvka, co fotí nahé fotografie.“ Plivl mi do tváře, chytil mě za vlasy a trhl mou hlavou dozadu. „Jsou nechutné, ty vaše ženy. Vše, co se jim stane, si zaslouží. Jsou to špinavé děvky.“ Rozesmál se.

Hleděl jsem na něj a překresloval si jeho tvář do

paměti, abych na ni nikdy nezapomněl. Pokud bude příležitost, zabiju ho, ale nejdřív mu vyříznu jazyk. I kdybych si to zabíjení měl jen představovat. Má reakce se mu nelíbila. Uvnitř jsem byl ztuhlý strachem. Jak ji můžu zachránit? Mohl jsem prosit, ale neudělal jsem to. Místo toho jsem jen zíral a vnímal tlukot svého srdce v hrudi. Díky tomu jsem poznal, že jsem ještě naživu. Zatím.

„Každý z chlapů se vystřídá mezi jejími stehny. Až uspokojí svůj chtíč, necháme ji, aby se dívala na tvou popravu. Víš, že takhle zemřeš, že ano?“ Držel mi zakloněnou hlavu a prsty mi přejel po krku. „Budeš žebrat o milost jako prase na porážce. Žádná hrdost.“ Ušklíbl se mi do tváře. Pod vousy se mu zaleskly žluté zuby. „A pak stejným způsobem zabijeme tu tvou americkou kurvu.“

Probudil jsem se v posteli a zalapal po dechu s rukou na penisu a celý zpocený. Opřel jsem se o čelo postele a došlo mi, kde jsem. Zaplať bůh, nebyl jsem tam. *Už tam nejsi.* Byl to jen sen. *Už je to dávno.*

V tom zlém snu se smíchalo všechno zlé, co se mi kdy stalo, v jeden příšerný guláš. Zavřel jsem oči úlevou. Brynne nebyla součástí hrůz v Afghánistánu. Patří do přítomnosti. Brynne žije, pracuje a studuje v Londýně. *Jen mé podvědomí ji do toho připletlo. Brynne je v bezpečí ve městě.*

Jen už nechce být se mnou.

Sklopil jsem zrak ke svému pevnému, ztopořnému penisu a vzal jsem ho do ruky. Zavřel jsem oči a pohyboval jsem rukou tam a zpět. Pokud oči

neotevřu, budu si moct představit ten den v kanceláři. Právě teď potřebuju trochu úlevy. Potřebuju se udělat, abych zapomněl na ten obrovský strach, který se objevil spolu s noční můrou. Tohle bude fungovat. Na chvílku se mi podaří zapomenout.

Vybavil jsem si okamžik, kdy jsem ji naposled spatřil. Měla na sobě červené vysoké boty a černé tričko. Prikázal jsem jí, aby si mi sedla na klín, a rukou jsem ji přivedl k vyvrcholení. *Byli jsme v mé kanceláři a Brynne vypadala tak zatraceně sexy.* Byla nádherná, když se mi chvěla v náruči díky tomu, co jsem jí dělal a co jsem ji přiměl cítit.

Pak se ode mne pokusila odtáhnout, ale já ji nechtěl nechat. Nakonec mi sklouzla z klína. Chtěl jsem protestovat, ale vtom si klekla na kolena a dotkla se mě přes kalhoty. V té chvíli jsem pochopil. Oznámila mi, že mi ho chce vykourit. V té chvíli jsem ji miloval nadevše. Za to, jaká byla. Upřímná, přímá, žádné tajnosti. Skutečná, dokonalá. A moje.

Už ne, už není tvoje. Opustila tě.

Nechal jsem oči zavřené a vybavil si její půvabné rty, jak sály mého ptáka. Vlhko a teplo jejích úst. Ten nádherný okamžik, když polkla a zvedla ke mně vášnivý a trochu tajemný pohled. Nikdy jsem si nebyl jistý, nad čím přemýšlí. Koneckonců, je to žena.

Vybavil jsem si všechno – zvuky, které vydávala, dlouhé vlasy, které rámovaly její tvář, vlhký stisk horkých rtů, jak mi rukou svírala ptáka a směřovala jej do svých nádherných úst. Vzpomínal jsem na chvíle, kdy jsem byl s Brynne, a rukou

jsem si ho honil, lapen v patetické a osamělé přítomnosti. Musel jsem se ponořit do vzpomínek, jinak bych se neudělal. Vykřikl jsem, když jsem skoro bolestivě vystříkl a ušpinil prostěradlo. Jasně bílá na černém podkladu.

Tohle by měla dělat ona!

Zapřel jsem se o čelo postele a uvolnil celé tělo. Trochu mě štvalo, že jsem masturboval a snil o ní jako zoufalec.

O ten nepořádek se postarám později. Prostěradla vyperu. Svou mysl tak jednoduše neočistím.

Vzpomínám si na každý okamžik, kdy jsem byl v ní.

Prázdnota na mě dopadla jako těžké kladivo. Vyvrcholení rozhodně nebylo kvalitní náhradou skutečného sexu. Bylo nudné a naprosto zbytečné.

Ani omylem, Benny, je příliš pohledný, než aby si ho musel honit sám.

Tak to určitě.

Vstal jsem, svlékl povlečení z postele a zamířil do sprchy. Nic kromě ní už mi nikdy nebude stačit.

Volala mi odpoledne na mobil, ale já hovor zmeškal kvůli nějaké hloupé schůzce. Cítil jsem nutkání tomu blbci, se kterým jsem trávil čas, ublížit, ale místo toho jsem si přehrál hlasovou zprávu.

„Ethane... já... dostala jsem tvůj dopis.“ Její hlas zněl podivně a já ucítil tak silné nutkání vyrazit za ní, že jsem netušil, jak mu dokážu odolat. „Díky, že jsi ho poslal. I květiny jsou překrásné. Já... já jsem jen chtěla, abys věděl, že jsem mluvi-